Csodálatos dolgok

Az egészségügyi tanácsosék nappali szobájában, az ajtótól balra, magas üvegajtós szekrény állt a falnál. Ebben őrizték a gyermekek az évről évre kapott legszebb ajándékaikat.

Lujzika még egészen kicsi volt, amikor apa a szekrényt csináltatta. Az ügyes asztalos olyan kristálytiszta üvegtáblákat illesztett ajtajába, hogy ami benne állt, még szebbnek, ragyogóbbnak látszott. A legfelső polcon, elérhetetlen magasságban álltak Drosselmeier úr mesterművei. Alatta sorakoztak a képeskönyvek. A legalsó polcon Marika babái laktak; a fölötte lévőt Frici használta, laktanyának. Most is így történt: Frici fönt állította föl a huszárait, Marika meg félretolta Makrancos kisasszonyt, leültette legújabb babáját, s a csinosan bútorozott babaszobában uzsonnát rendezett.

Nem tudom, kedves olvasóm - aki talán ugyancsak Marika vagy, mint a kis Stahlbaum lány -, neked is van-e olyan kis virágos díványod, aranyos székecskéd, kis teásasztalkád és legfőképpen ragyogó ágyacskád, amilyen neki, ahol a babáid pihennek? Mindez a szekrény sarkában állt, falain tarka képekkel. Az új baba, Klárika kisasszony - ezt mondanom se kell - itt kitűnően érezhette magát.

Késő este lett.

Már-már közeledett az éjfél; Drosselmeier úr régen eltávozott, és a gyermekek még mindig ott időztek az

üveges szekrénynél, noha a mama figyelmeztette őket többször: ideje lenne végre ágyba bújni.

- Ami igaz, az igaz - szólt végül Frici -, szegény huszárjaimra ráfér a pihenés. Amíg itt vagyok, egy se mer bóbiskolni - ezzel távozott, de Marika kunyerált:

- Csak egy kicsikét, egy icipicikét engedj még, mamuskám. Van egy kis dolgom. Ha elvégeztem, lefekszem! Csak egy kicsit...

Marika okos, szófogadó lány volt, a mama nyugodtan magára hagyhatta. Csak a faliszekrény körüli lámpákat oltotta el, mert attól tartott: Marikát a játék túlontúl lefoglalja, így elfelejti kioltani őket.

A mennyezeti lámpa halvány, kedves fénye terjengett csak így a nagyszobában.

Marika, mihelyt egyedül maradt, hozzálátott ahhoz, ami a szívét nyomta, s amit még - maga sem tudta, miért - a mama előtt sem mert tenni eddig. A sebesült Diótörőt az asztalra fektette, nagyon gyöngéden lecsavarta a kendőt, s megvizsgálta sérüléseit.

Diótörő rendkívül sápadt volt. Fájdalmas arca mégis úgy mosolygott, hogy Marikának a szíve elfacsarodott.

- Ó, Diótörőkém - beszélt hozzá halkan -, ne haragudj, hogy Frici úgy megbántott. Nem akart rosszat, csak a vad katonák között ő is egy kicsit keményszívű lett. Különben nagyon jó fiú, elhiheted. Gondosan foglak ápolni, amíg egészséges és jókedvű nem leszel. Drosselmeier

keresztpapa meg visszailleszti a fogadat, a vállad... Jól ért ehhez, hidd el...

Diótörő - amint Marika Drosselmeier nevét kiejtette - átkozottul keserves arcot vágott, és szemében mintha szikrák villantak volna fel.

Marika már-már szinte megriadt, de aztán ismét a régi, derék Diótörő fájdalmasan mosolygó arcát látta, s arra gondolt: csak a léghuzatban sebesen ide-oda lobogó lámpafény változtatta el a kis emberke arcát.

- Buta vagyok! Könnyen megijedek. Azt is elhiszem: ez a fababa arcokat tud vágni! De azért szeretlek. Mulatságos vagy és mégis olyan jó. Ápolni foglak. Úgy, ahogyan illik! - azzal karjára vette Diótörő komát, lekuporodott a szekrény előtt, és így szólt:

- Kérlek szépen, Klárika kisasszony - fordult az új babához -, mondj le az ágyacskádról a sebesült kedvéért... Gondold meg: te erős vagy, egészséges, különben nem lenne ilyen szép az arcod.

Klárika kisasszony a ragyogó ünneplőben előkelőnek és igen bosszúsnak látszott. Nem szólt egy kukkot sem.

- Nincs mit teketóriázni - folytatta Marika, s előhúzta az ágyat. Belefektette gyöngéden Diótörőt, sebesült vállát szalaggal burkolta, s az orra hegyéig szépen betakarta.

- A neveletlen Klárika mellett nem maradhatsz - suttogta Marika, és az ágyat Diótörővel áttette a felső polcra. Egy szép falu mellé került, ahová Frici a huszárait szállásolta

el. A szekrényt becsukta, s indult a hálószobába, midőn - figyeljetek csak, gyerekek! - mindenfelől halk susogás és kaparászás hallatszott, a székek és a szekrények mögött, de még a kályha felől is...

A falióra egyre hangosabban zörgött, ütni akart, de sehogyan sem tudott.

Marika odanézett.

Az órán ülő aranyozott bagoly leeresztette szárnyát, így az egész számlapot eltakarta csúnya, görbe csőrű, meredt macskafeje.

Az erősödő berregésből szavak alakultak:

Óra, óra, óra, ó,
Egérkirály füle jó.
- purrpurr - pumpum.
Halkan berregj, halkan, halkan,
zendülj-csendülj, régi dallam.
- purrpurr - pumpum.
Kondulj, kondulj, kisharang,
néki szóljon most a hang.

És - pum-pum! - tompán, rekedten kondult, tizenkétszer!

Marika megborzadt, el akart szaladni, de ekkor megpillantotta Drosselmeier keresztpapát, aki a faliórán ült a bagoly helyén. Sárga kabátját mint két szárnyat lógatta kétoldalt.

A lányka megemberelte magát, és fölkiáltott:

- Keresztpapa, keresztpapa! Mit akarsz odafönn? Gyere le hozzám! Ne ijesztgess! Csúnya keresztpapa!

De egyszerre csak vinnyogás és cincogás támadt köröskörül, és a falak mögött mintha ezer kicsi láb szaladgálna és futkosna, és ezer kicsi lámpácska csillanna a padlódeszkák rései közül.

De nem lámpácskák csillantak.

Nem!

Kicsiny, szikrázó szemek voltak ezek, s Marika észrevette: mindenünnen hosszú farkú egérkék bukkannak és nyomulnak elő.

Csakhamar az egész szoba megtelt a topp-topp és hopp-hopp morajlással; az egerek egyre sűrűbb és egyre villogóbb csapatban szaladgáltak, s végül fölsorakoztak szakaszokban úgy, mint Frici katonái csata előtt.

Marikát mindez igen mulattatta, s mivel csöppet se iszonyodott az egerektől, már-már elpárolgott a félelme is, de hirtelen olyan fütyülést hallott, amitől a hideg végigfutott a hátán.

Ó, mit látott?!

Nem, kedves olvasóm. Tudom: éppúgy helyén a szívetek, mint a bölcs és bátor hadvezérnek, Stahlbaum Fricinek, de ha azt látnátok, amit most Marika, bizonyosan mind megfutamodtok, s talán - azt hiszem - ágyba is ugrotok, fületekig rántva a takarót. Vagy azon is fölül!

Szegény Marika még ezt se tehette, mert közvetlenül kicsi lába előtt mész és homok szóródott föl a padlón és szétmorzsolódott téglatörmelék is, s a padozat alól borzalmas sziszegéssel hét egérfej bukkant fel, hét szikrázó koronával. Csakhamar előnyomult a hétfejű Egérkirály, akit háromszoros sivítással üdvözölt egész serege, s egyszerre indultak - kopp-kopp, trott-trott - a szekrény felé, ahol Marika állt.

A félelemtől úgy dobogott a szíve, hogy azt hitte, kiugrik, majd meg azt érezte, megdermed a vér az ereiben. Hátratántorodott, és ekkor - klirr-klirr-prr - a szekrény üvege szilánkokra tört.

Ugyanakkor éles fájdalmat érzett a karján, de a szíve meg is könnyebbedett. Nem hallotta a sivítást, fütyülést, minden elnémult, noha nem nézett oda, azt hitte: az egerek megrettentek az üvegcserepek csörrenésétől, és eliszkoltak.

De mi ez megint?

A szekrényben, Marika háta mögött különös mozgolódás támadt, hangocskák zajongtak: "Fölkelni! Fölkelni! Csatára, még az éjjel! Fölkelni! Csatára!"

Ezzel a hanggal kedvesen összezengő kicsi harangocskák is csilingeltek.

- A kis játékom - örült meg Marika, és félreugrott. Akkor látta: a szekrényben csodálatos a világosság, és sürgölődés, izgés-mozgás támadt.

Babák szaladgáltak, kis karjukkal hadonásztak, aztán egyszerre fölemelkedett Diótörő. A takarót ledobta, kipattant az ágyból, kirántotta a kardját, a levegőben ugrált, kiáltozott:

- Knak - knak - knak,
csőcselék csapat,
letye-fetye had,
buta egérhad.
Knak - knak - egérhad,
krik és krak -
letye-fetye csak.

- Kedves alattvalóim, barátaim, testvéreim, velem lesztek a kemény harcban?

Három Buffo bohóc, Pantalone, négy Kéményseprő, két Citerás és a Tamburás lelkesen kiáltott:

- Igen, uram! Hűségesen kitartunk melletted. Veled megyünk a harcba, a győzelembe vagy halálba! - és az elragadtatott Diótörő után zuhantak, aki vállalkozott a veszedelmes ugrásra, a felső polcról a mélybe. Igen! Ők könnyen ugráltak, mivel egyrészt csupa selyem- és posztó ruhát hordtak, másrészt a testükben sem igen volt más, mint vatta és szecska. Úgy puffantak le, mint a gyapjaszsákok. Szegény Diótörő bizony kitörhette volna kezét-lábát, mert - gondoljátok el - a polca csaknem kétlábnyira volt a földtől, a teste meg merev, mert hársfából faragták. Úgy bizony, eltörhette volna kezét-lábát, ha a veszedelmes ugrás pillanatában Klárika

kisasszony föl nem pattan a díványról, karjába nem kapja a hőst kihúzott kardjával együtt.

- Ó, te édes, jó Klárika! - zokogott Marika. - Mennyire félreismertelek. Bizonyára szívesen adtad az ágyacskádat Diótörőnek!

Klárika kisasszony azonban gyengéden magához szorítva az ifjú hőst, így szólt:

- Ne menj, ó, jó uram. Ilyen sebesülten és betegen a küzdelem veszélyes... Nézd, milyen harci kedvvel gyülekeznek alattvalóid; Buffo, Pantalone, Kéményseprő, Citerás és Tamburás lenn vannak már, és az én polcom mézeskalács bábui is fészkelődnek, látod? Pihenj meg, ó, uram, és nézd csak a győzelmüket!

De Klárika hiába szólt így. Diótörő rúgkapált lábával, a cifra baba tehát a földre eresztette.

Diótörő fél térdre ereszkedett, és lovagiasan azt suttogta:

- Ó, hölgyem, az irántam tanúsított nyájasságodra mindig emlékezni fogok a csatában-harcban!

Ekkor Klárika olyan mélyre hajolt, hogy az emberke karját megfoghatta. Szelíden fölemelte, s leoldotta magáról csillámos, ékes derékövét, hogy Diótörőre kösse, ő azonban hátrált, s azt mondta:

- Ne pazarold rám a kegyeidet, mert... - itt megakadt a szava, felsóhajtott, s Marika szalagját kötötte derekára. Villogó kardját vidáman forgatta, s fürgén, ügyesen a padlóra ugrott.

Észrevehetted, kedves olvasóm, hogy Diótörő már korábban is igen jól érezte Marika jóságát, szeretetét, ezért sem akarta elfogadni Klárika kisasszony szalagját, bármilyen csillogó és pompás lett légyen is az. De mi lesz most?

Amint Diótörő leugrott, a vinnyogás és cincogás újra hallatszott.

Az asztal alatt számlálhatatlan egér gyülekezett, és mindnyájuk közül kimagaslott a hétfejű Egérkirály!

Mi lesz most, mi lesz most?